

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΙΗ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΙΜΒΡΟΥ

Βαλκανικός πόλεμος με βρήκε στο Παρίσι. Έλαβα εκεί ένα τηλεγράφημα από το Υπουργείο να γυρίσω πίσω και σε λίγες μέρες βρισκόμουν πάνω στον «Αβέρωφ» με το Άγλημα Κατοχής των Νήσων του Αιγαίου. Η Λήμνος είχε ήδη καταληφθεί και εκεί ναυλοχούσε ο Στόλος. Μιά μέρα που σεργιανούσα στο Κάστρο της Λήμνου, χωρίς να ξέρω σε ποιά νησί και τί πολεμική αποστολή θα με στείλει ο Ναύαρχος, και προσπαθούσα να μαντέψω τί είδους περιπέτειες άραγε με περίμεναν, έβλεπα βλέπω χάμο στα πόδια μου ένα χαρτάκι.

«Όλος διόλου ανθόδημητα, σκόθω και το παίρνω. Ήταν ένα κομμάτι από γραμμένο τετράδιο παιδιού του σχολείου. Ρωτάω τον έαυτό μου: Μήπως και με το χαρτάκι αυτό ή Μοίρα μου μου στέλνει μήνυμα; Γιατί όχι; Το άνοιγμα λοιπόν γλήγορα-γλήγορα και με τρεμάμενη καρδιά, για να δω τί θα μου συμβή. Και τί νομίζετε πώς έγραφε; «Πολλά θα πάθης μέχρι ου επανέλθης εις την Πατρίδα σου, ταλαίπωρε Όδυσσεύ!» Να έτοιμάζεσαι για πολεμική επιχείρηση και ή Μοίρα σου να σου στέλνει ένα τέτοιο μαντάτο, δεν εινε και πολύ ευχάριστο! Τέλος πάντων, ύστερα από δυο μέρες, ο λόχος μου αποσπάσθηκε, έγινε ανεξάρτητος και ο «Αβέρωφ» με απέβιδασε επί κεφαλής εκατόν τριάντα ναυτών στην Ίμβρο για να την καταλάβω. Είχα μαζί μου ένα μόνο αξιωματικό και μερικους άξιωματικούς. Μέσα στους τελευταίους βρισκότανε και κάποιος έφραδρος, νέος άριστοκρατικής καταγωγής και τακτικός πάντα πελάτης του Κεσάτη, μέλος μιάς γνωστής παρέας Άθηναίων γιεντζέδων, που καθέννας τον έπαινε κάθε μεσημέρι για άδραχτικό εικοσι ούζα.

Οι Ίμβριώτες είχαν στείλει, ύστερα από την κατάληψη της Λήμνου, έναν άπεσταλμένο στο Ναύαρχο Κωνσταντιώτη και τον παρακαλούσαν να καταλάβη και την Ίμβρο. Αυτός ο άπεσταλμένος μής είχε πει πώς μόλις φανε ή «Αβέρωφ», θα κατέθη όλος ο κόσμος στην παραλία για να μής υποδεχθή, γιατί δεν πρόκειται να χυθούν αίματα. Οι Τούρκοι ύπάλληλοι, μετά την κατάληψη της Λήμνου, τή έσκασαν και μένει μόνο μια μικρή φρουρά μ' έναν άξιωματικό, που εινε έτοιμη να παραδοθί άμέσως. Ο «Αβέρωφ» όμως πλησίαζε στην Ίμβρο και δέ φαινόταν κανένας. Του κάκου ο Ναύαρχος κίτταζε και έσανακίταζε με τα κιάλια. Δεν έβλεπε ούτε σιά άνθρώπου. Αυτό τον έκανε επιφυλακτικό. Ίσως να ύποψίστηκε πώς εινε μερικoi Τούρκοι κρυμμένοι και μόλις αποβιβάστοιμε θα μής ριζούν μια μπαταρία, όπως συνέθη στον ίδιον στο 97, όταν, ως κυβερνήτης του «Άλφρειού», αποβίβασε εκεί τον άξιωματικό Άντωνιάδη, που μ' ένα τέτοιο κόλπο των Τούρκων σκοτώθηκε τότε. Μου έδωσε λοιπόν διαταγή ο Ναύαρχος να μη ζυγώσω στην αποβάθρα, μα να πάω με τίς βάρκες που οημιούκωσες ή άμπάκατος περα στην άμμουδιά, να κάνω δηλαδή τακτική πολεμική απόβασι. Μου έδινε αυτές τίς διαταγές και με κίτταζε με ένα αγαρό βλέμμα, που σε μένα έλεγε πολλά. Δηλαδή μ' άλλους λόγους: Πρόσεξε μήν πάθεισ και σ' τα ίδια του Άντωνιάδη!

Μόλις όμως ξεκίνησα με την άτμάκατο και πίσω είχα δεμένες τίς βάρκες, βλέπω μακρυνά, πολύ μακρυνά, λεφουσι κόσμο να κατεβαίνη κατά την παραλία. Εδτωχώς, έγω πολύ καλό μάτι. Όχι μόνο είδα τον κόσμο, μα μπόρεσα καθίλας να ξεχωρίσω μέσα σ' αυτόν και γυναίκες. Κι' έκανα άμέ-

σως τί σκέψη: «Άφου ροβολάνε κατά δίωδες και γυναίκες, άσφαλώς θα εινε οι κάτοικοι βέβαιοι πώς οι Τούρκοι πρόκειται να παραδοθύνε χωρίς να πέση ούτε ένα τουφέκι». Άπεράσινα λοιπόν, παρά τί διαταγή του Ναύαρχου, ν' αναλάβω πρωτοβουλία και να κάνω έτσι και λίγο τον παλληραά. Ν' αποβιβάσθω δηλαδή με τους άνδρες μου στην αποβάθρα, ού να έπρόκειτο να βγώ για περίατο.

Μόλις αποβιβάσθήκαμε, έστειλα ένα ύπαξιωματικό μπροστά με μερικους άνδρες για να έξιχνιάσουν το έδαφος κι' έγω, άφου κατέλαβα τα δημόσια καταστήματα της παραλίας, λιμεναρχείο και τελωνείο, που βρόδθηκαν έντελώς έρημα, προχώρησα προς την πρωτεύουσα της Ίμβρου Παναγιά με τους ύπολοιπους πεζοναύτες.

Ύστερα από μισή ώρα δρόμο, βλέπω να κατεβαίνη προς συνάντησί μου ο ύπαξιωματικός με μερικους από τους ναύτες του. Είχαν στη μέση δυο Τούρκους άξιωματικούς, το φρούραρχο και τον άστυνόμο. Χαιρετηθήκαμε με τους Τούρκους άξιωματικούς φιλικώτατα, και με χειραίμα μάλιστα, σάν να προσητεύαμε τί σημερινή Έλληνοτουρκική φιλία. Ήσαν και οι δυο Τουρκοκρατητικοί, γι' αυτό μιλούσαν έξοχα Έλληνικά.

Ήταν ένα έξοχο δειλινό και ο ήλιος έγεργε στη δύσι του, χρωσόνοντας όλα τα γύρω χωράφια και ανάθοντας πυρκαϊές στα καφασοτά τζάμα των παραθύριων. Ήτανε φθινόπωρο. Ένα φθινόπωρο που είχε όλες τίς άνοιξιάντικες χαρές, σάν μια όμομη γυναίκα δλο νεάτα και δροσιά! Στην άτύσφαιρα ύπρηχε κάτι το ήρεμο και το χλιαρό. Γύρω μας δέ όμορφες χωριαιοπούλες με μυηδαλοτά μαύρα μάτια μής κίττασαν με λαχτάρα και μέσα στο μελιχρό φως του δειλινού δεν μπροούσες να ξεχωρίσες άν αυτό ήταν πατριωτικό ζέσασμα ή έρωτικος λόθος; Μπορεί όμως να ήταν και τα δύο. Όπως νάμαι, το περιβάλλον αυτό δέ σε διέθετε έχθρικά, ούτε σου άναβε όρεξι για μάχες και πολέμους.

Λέω στους Τούρκους άξιωματικούς που ήσαν όπλισμένοι σάν άστακοί, με σπαθιά, πιστόλια και φυσεκλίαια:

—Θά μής παραδοσέτε λοιπόν το νησί κι' ουτι άνήκει στο Κράτος σας; Έτσι δεν εινε;

Άπόρησα όμως όταν ο φρούραρχος μου άπάντησε ξερά και κατηγορηματικά:

—Έχω διαταγές να μήν παραδόσω τίποτα.

Τί του πληρώνεις τώρα; Τί να του πώ; Σάς είπα πώς δεν είχα καμιά όρεξι για πολέμους. Και ή περίστασι ήταν τέτοια που ντάππρα και να έκστομίσω τί λέξι πόλεμος. Βέβαια δεν έπρόκειτο να κάνουμε μάχη έτσι άπως τους είχα στα χέρια μου. Λοιπόν του λέω έτσι όλως διόλου ανθόδημητα:

—Δέ μου λές, έχεις τώρα όρεξι για κανγαδες;

Ότε κι' έγω κατάλαβα τί είπα. Έπειτα μου το επαν ο άλλος άξιωματικοί που είχαν σκάσει με μένα στα γέλια.

Ύστερα πρόσθεσα:

—Καίμηνε, το παραμικρό άν θελήσεις να κάνης, θα το πληρώσης με τί ζωή σου. Έγω να σου πώ δεν έχω όρεξι σήμερα γ' α τέτοιες φασαρίες, μα τί να κάνω; Θά με αναγκάσης να...

Τότε ο Τούρκος άξιωματικός φοβήθηκε φάνεται και άρχισε να κλαίη, λέγοντάς μου:

—Μέ παρεξηγήσατε. Σάς είπα πώς έγω δέ σας παραδίδω τίποτα, μα αυτό δέ θα πη πώς έσεις δεν μπροείτε να παραλάβετε δ,τι θέλετε...

—Ά, τότε σύμφωνοι. Που εινε οι στρατιώτα σου;

—Έδω παραπάνω εινε. Πάμε μαζί. Και το νου σου. Φώναξέ τους από μακρυνά, μήν τύχει και πυροβολήσκει κανεις, γιατί και στρακά εάν άκουστέ, πάει, έσένα θα σκοτώσωμε που σ' έχουμε στα χέρια μας.

Πραγματικώς, προχώρησε ο Τούρκος άξιωματικός ύπό την άπειλην των όπλων μας και κάτι έλε Τούρκακα στους στρατιώτες του που ήσαν παραταγμένοι μπροστά στο Διοικητήριο με τα όπλα τους στο χέρι.

Τήν ώρα αυτή ο Τούρκος άστυ-

□ □ □ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑ

(Του Α. Μάφικ)

νόμος μου έλεγε γεμάτος αγανάκτηση:
 — Δέν πειράζει. Άδωκη και παρσική!
 'Ο Φρούραρχος μ'αξ φώναζε πώς μπορούμε να προχωρήσουμε προς
 τ'ο Διοικητήριο.
 Άρχισαμε να προχωρούμε, μ'α καλού-κακού φώναξα στον Τούρκο
 Φρούραρχο.

— Πές τους καλύτερα ν' αφήσουν τ'α δπλα κατ'α γής.
 'Ο Τούρκος αξιωματικός τούς διέταξε, α'ιτοι συνημορφώθηκαν και
 τότε ε'ιτα στ'α παιδιά του σχολείου πού μ'αξ ακολουθούσαν μαριδα π'ι-
 σο μ'αξ, ν'α πάρουν τ'α Τούρκικα δπλα και από την δδηγίαν του δα-
 σκάλου ν'α φιλιάξουν στο σχολείο σε ασφαλές μέρος.

Τότε βρισκόμαστε π'ειά στ'α σίγωνα και πλησιάσαμε τούς Τούρ-
 κους και αρχίσαμε ν'α τούς κάνουμε ξερυνα. Δέν ε'ιχαν τίποτα. Ένας
 μονάχα ε'ιχε ένα σουγιά κολοκοτρώνη. Μ'αξ παρακάλεσε ν'α τού τον
 αφήσουμε γι'α ν'α κόβη τ'ο ψωμί του. Γιατί ν'α μη τού τον αφήσουμε;

Τώρα, αφού τελειώσαμε με τούς έχθρους μ'αξ, θέλαμε ν'α ύψου-
 με στ'ο Διοικητήριο την Έλληνική σημαία. Αυτή ή τελετή ήταν πε-
 ριττό ν'α γίνη μεροσάτ'ο στους Τούρκους. Γιατί επ'α τέλος ν'α τούς
 προσβάλλουμε τούς ανθ'όπους, αφού φάνηκαν τόσο ευγενικοί μ'αξ μ'αξ
 κα'α αφού ύστερα από χρόνια επ'ορκοίετο ν'α γίνουμε φίλοι; Τούς ε'ιτα
 λοιπόν ν'α φύγουν, γιατί δέν τούς χρειαζόμουν π'ειά.

— Πού ν'α πάμε; δέν ρώτησαν τρομαγμένοι.
 — Πηγαίνετε και καθήστε στ'ο καφενείο. Έγώ κερνάω. Πάρτε
 ό,τι θέλετε.

Έκείνοι όμως δέν έννοούσαν ν'α προχωρήσουν. Φοβόντουσαν μη
 δείξουμε μιλαμένης και τούς περοδοήσουμε. Τους διαβεβαίωσα, τούς
 έδωσα τ'ο λόγο μου και έτσι πήγανε ως τ'ο καφενείο. Δέ φοβόμυνα
 μη μου φύγουν. Νησι ήταν. Πού θ'α
 πήγαν;

Υψώσαμε λοιπόν με όλες τις τιμές
 την Έλληνική σημαία στ'ο Διοικητήριο.
 Έπειτα ό Μητροπολίτης μου ε'ιτε ν'α
 κάνουμε δοξολογία γι'α την έπιτυχία
 της πολεμικής επεχειρήσεως. "Ημιατε
 όμως άφρατά κωροσμένοι, όχι βέβαια
 με δ,τι κάναμε εκείνη τη στιγμή, μ'α
 με όλες τις προετοιμασίες των προηγο-
 υμένων ημερών. Παρακάλεσα λοιπόν τ'ο
 Μητροπολίτη ν' αναβάλλουμε τη δοξο-
 λογία γι'α την άλλη μέρα. Τότε ό "Α-
 γιος "Ιβρου μου ε'ιπε πώς θ'α βγάλη
 και λόγο και πρέπει έγω ν'α τού άπαν-
 τήσω. Τόν ρώτησα άπάνω-κάτω τί θ'α
 π'ιη γι'α ν'α έξέρω και έπειτα μ'αξ π'ιη
 στ'ο Μέγαρο της Μητροπόλεως, όπου
 μ'αξ ε'ιχε τραπέζι και όπου θ'α τρώγαμε
 εκείνη τη βραδεία και θ'α κάναμε προ-
 σωνηή επγκατάστασι, ως πού ν'α έτοι-
 μασθ'ο τ'ο Διοικητήριο.

Άμα ήπιαμε έναν καφέ και ξεκινούσ'αμα, ως πού ν'αφθ'ο ή ό-
 ρα του φαγητού, πήγα στ'ο γραφείο του Μητροπολίτη μ'αξ με τόν
 άλλο αξιωματικό, τ'ο Γιώργο Παπαγεωργίου, πού τώρα ίπηρετεί τόν
 "Ερμη, όχι τ'ο λόγο μου πόν τον κερδόν, και καταγινόμαστε ν'α έ-
 τοιμάσουμε τόν αυριανό λόγο.
 Πρέπει ν'α σ'ας π'ο όμως π'ο τόν καφέ τόν ήπιαμε π'οιν μέσα στ'ο
 σάλα του Μεγαρού της Μητροπόλεως, όχι μόνο μ'αξ με τ'ο Μητρο-
 πολιτή, μ'α και με όλους τούς προύχοντας τού τόπου. Η άτιμότητα
 όμως έκει μέσα κάθε άλλο ήταν παρ'α καλή. Δέν μπορώ ν'α σ'ας π'ο
 π'ος ήταν έχθρική, μ'α, τί τ'α θέλετε, τούς βρήκα όλους τρομοκρατη-
 μένους και σ'αν ν'α μ'αξ έλεγαν με τόν τρόπο τους: "Τί θέλατε και
 ήρθατε, γι'α ν'α μ'αξ βάλετε δηλαδή σε μετελάδες;. Νόμιμα ό άν-
 θρωποι π'ος θ'α επαναληφθ'ο τ'ο 97. Σε λίγο θ'α νικηθ'ο ό στρατός μ'αξ,
 θ'α ύποχωρήσι, ίσως θ'α την π'αθή και ό Στόλος μ'αξ και όποις ήθ'αμα
 στ'ο νησι τους, θ'α ξαναφύγουμε άναυτα. Έάν έδειχναν λοιπόν προθυ-
 μία ό προύχοντες, άμα ξαναφύγουν, οι Τούρκοι θ'α τούς συνόριζαν
 γι'α καλά, γι'α α'ιτο κρατούσαν σε μ'αξ μ'αξ στ'αρι π'ολλ'ε επιφυλακτική.
 Μ'αξ επαιρναν γι'α τούς ανθ'όπους τού 97 και βέβαια θ'α νόμιζαν π'ος
 έγω λίγο διαφέρω από τόν Τούρκο Φρούραρχο, πού μόλις ήξερε ν'α
 βάλη την ύπογραφή του.

Την ώρα λοιπόν πού συζητούσ'α με τόν συνάδελφό μου Παπαγεωρ-
 γίου, στ'ο γραφείο του Μητροπολίτη, τί π'ονη με π'ο στην αυριανή
 τελετή της δοξολογίας και δέ βιαζόμυνα καθόλου ν'α τόν άρχισθ'ο τ'ο
 λόγο μου, γιατί μ'αξ φορ'ο πού ήξερα τί θ'α π'ο, αυτό ήταν γι'α μένα
 ζήτημα δέκα λεπτών, ό Μητροπολίτης άκουγε φ'αίνεται — στην Τουρ-
 κιά ε'ινε γνωστό π'ος άκούνε π'ολλ'ε εύκολο — και επ'οχεται στ'ο γραφείο
 και μ'οι λέει εμπιστευτικά:

— Δέν ε'ινε άνάγκη ν'α πονοκεφαλιάτε γι'α τ'ο λόγο. Ν'α σ'ας στείλω
 εδ'ο τ'ο γραμματέα μου ν'α σ'ας τόν φτιάση μ'α
 στιγμή;

— Έτσι μπράβο! Αυτό ε'ινε μ'α λύσις, τού
 ε'ιτα.

Τί άλλο ν'α τού π'ο; Ε'ιχα τόσο π'ολλ'ε κ'οφι έ-
 κεινη την ήμέρα.

"Ερχεται λοιπόν ό γραμματικός. "Ηταν περ-
 δόλι. Γελάσαμε π'ολλ'ε με τ'ο φίλο μου Παπαγεωρ-
 γίου. Έάν έλεγα εκείνα πού μ'οι έγραφε γι'α ν'α
 π'ο και πού έπειτα π'ιη και στ'ο Μητροπολίτη και
 τ'α διορθώσανε μ'αξ, θ'α ήμουν ασφαλώς ό από-
 φουτος της Ναυτικής Σχολής τού Ριζάρη, όπως

— Δέν ε'ινε άνάγκη ν'α πονοκεφαλιάτε γι'α τ'ο λόγο. Ν'α σ'ας στείλω
 εδ'ο τ'ο γραμματέα μου ν'α σ'ας τόν φτιάση μ'α
 στιγμή;

— Έτσι μπράβο! Αυτό ε'ινε μ'α λύσις, τού
 ε'ιτα.

Τί άλλο ν'α τού π'ο; Ε'ιχα τόσο π'ολλ'ε κ'οφι έ-
 κεινη την ήμέρα.

"Ερχεται λοιπόν ό γραμματικός. "Ηταν περ-
 δόλι. Γελάσαμε π'ολλ'ε με τ'ο φίλο μου Παπαγεωρ-
 γίου. Έάν έλεγα εκείνα πού μ'οι έγραφε γι'α ν'α
 π'ο και πού έπειτα π'ιη και στ'ο Μητροπολίτη και
 τ'α διορθώσανε μ'αξ, θ'α ήμουν ασφαλώς ό από-
 φουτος της Ναυτικής Σχολής τού Ριζάρη, όπως

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

(Ανέκδοτα, βγαλμένα απ' τούς άρχαίους συγγραφείς και τ'α συγγράμματα των συγχρόνων έπιστημονών).

Οί άρχαίοι πρόγονοί μ'αξ, όπως και ό Αιγύπτιοι και ό Φοίνιες, τιμούσαν εξαιρετικά τ'α ζ'ωα, τ'α ελάτρευαν ως θεότητας και γενικώς τ'α υπεράσπιζαν με ευεργετικές διατάξεις. "Ο Τριπτόλεμος, ό πρώτος και παιδιότερος νομοθέτης των Άθηνάιων, ε'ιχε θεασεί ένα νόμο, με τόν όποιον υπερέχονε τούς πολίτες ν'α σέβονται τούς θεούς, ν'α περιποιούνται τ'α δέντρα και ν'α μην πειράζουν τ'α ζ'ωα.

Κατ'α τούς μυθικούς χρόνους αναφέρεται ότι ό σοφός μάντις Τειρεσίαιος και ό ιατρός και μάγος Μελάντιπος μπορούσαν ν'α αντίληφθουν τη γλώσσα των ζ'ωων. Έπίσης γι'α τόν Άπολλώνιο Τυανέα αναφέρεται ότι μ'α μέρα πού καθόταν με τούς φίλους του και συνομιλούσε, άκουσε ένα χελιδόνι πού κελαιδούσε με τρόπο διαφορετικό από τόν συνηθισμένο. Ρώτησαν τότε τόν Τυανέα ν'α τούς εξήγησι τη σημασία τού κελαιδίσματος κι'α αυτός τούς άποκρίθηκε ότι τ'ο χελιδόνι ε'ιδοποιούσε τ'α άλλα χελιδόνια ότι μπρος στην π'οι έιχε πέσει ένας γάιδος φορτωμένος με σιτάρι, τ'ο όποιο χύθηκε στ'ο γ'η κι'α έιμενε άμάζευτο. Οί συνομιλητά του, κατάπληκτοι γι'α την εξήγησι πού τούς έδόθηκε, έσπευσαν στ'ο ύποδειχθέν μέρος και έξανακρίθωσαν ότι ό Άπολλώνιος τούς έλεγε πραγματικά την αλήθεια.

Έπίσης ό νεοπλατωνικός φιλόσοφος Περσφόριος δηγείται ότι ζά-
 πους φίλος του ε'ιχε ως ύπνρέτη ένα μικρό παιδι πού έννοούσε όλες τις φωνές των πουλιών, ή όποιες ε'ιχαν μαντική σημασία και άφορούσαν τ'ο μέλλον. Η μητέρα όμως τού μικρού φοβήθηκε μήπως γίνη γνωστή ή έα-
 νότης τού παιδιού της και της τ'ο άρ-
 πάξει ό τύραννος της γειτονικής χ'ο-
 ρας. Γι'αυτό, τη νύχτα πού κοιμόταν, τού έριξε άκαθάρους μέσα στ'α αυτιά του και τού αφήρεσε έτσι τη μαντική δύναμι του.

Άλλα υπάρχουν και άλλα παραδείγ-
 ματα ανθ'όπων πού έννοούσαν τη φωνή των ζ'ωων. Οί άρχαίοι Άραβες μπορούσαν ν'α συνεννοούνται με τούς... κ'ορακες και όι Τυρρηνοί με τούς αε-
 τούς.

"Ο μέγας φιλόσοφος Άριστοτέλης παροδεύεται ότι τ'α ζ'ωα μιλών μετ'α
 ζ'ο τους, όπως και όι ανθ'όποι. Την ί-
 δια γνώμη διετύπωσαν και ύπεστήρι-
 ζαν κατ'α καιρούς και άλλοι σοφοί της

αρχαιότητος.
 Έπίσης αναφέρονται και ζ'ωα πού συνεννοούνται περίφημα με τούς ανθ'όπους. Έτσι ό Κράσσοσ ό Ρωμαίος ε'ιχε μ'α μύρινα, ή όποια όταν την καλούσε, πήγανε κοντά του. Και όταν τ'ο έβριστο αυτό φ'αρι: φ'ορψε, ό κ'οριόσ του τ'ο έπλαψε σ'αν ν'αχε χάσει κανένα από τ'α παι-
 διά του.

Έλεγε και ό μακαρίτης ό Κόκκος στ'ον «Κατετάν Γιακουμή» του.
 Την άλλη μέρα, αφού μίλησε ό Μητροπολίτης, μόλις άκουσε την απάντησί μου, π'ος δέν τού ήθε κ'ολπος! Δέν ε'ιχε βέβαια καμιά σχέση με εκείνη πού μ'οι έφτιασε αυτός μ'αξ με τ'ο γραμματικό του.
 "Υστερα, όταν πήγαμε στ'ο Μέγαρο της Μητροπόλεως ν'α πάρουμε π'αλι καφέ, ό Μητροπολίτης και ό άλλο προύχοντες φανόντουσαν κάπως άλλοκότικα μ'αξ μου. Τους ε'ιχε ίσως επηρεάσει ό λόγος μου και περισσότερο από τ'ο λόγο, ή ιδέα π'οι ό Έλληνας αξιωματικός δέν ε'ινε σ'αν τούς Τούρκους. Αυτό τούς έδωσε, φ'αίνεται, και την έλ-
 πίδα π'ος δέ θ'α επαναληφθ'ο τ'ο 97.

Έκείνη την ώρα με πλησίωσε κάποιος δασκαλάκος. Ένα παιδι ως έικοσι χρονών. Μ'οι λέει:

- Ένα Χόρν πού έγραψε τούς «Πετροχάρηδες» τί τόν έχετε;
- Τους διάβασε;
- Ναι, στην Πόλη, στ'οι Φωτιάδη τ'ο σπίτι.
- Αι, έγώ τούς έγραφα.
- Έσεις; δέν ρωτάει με άπορία.
- Ναι, έγώ!

"Υστερα από καιρό, όταν π'ειά π'ιη θάρρος μ'αξ μου, μ'οι λέει μ'α μέρα:

- Ξέρете π'ος μ'οι φάνηκε όταν έμαθα π'ος έσεις γράφατε τούς «Πετροχάρηδες»;
- Π'ος σου φάνηκε;
- Νά, π'ος ν'α σ'ας π'ο. Έμεις πρώτη φορ'α βλέπαμε Έλληνα αξιωματικό. Λοιπόν, σ'αν σ'ας ε'ιδαμε ναρθ'ητε και ν'α μ'αξ έλευθερώσετε, σ'ας ε'ιχαμε σ'α Θεό. Λοιπόν, όταν μ'οι ε'ιπατε π'ος έσεις γράφατε τούς «Πετροχάρηδες», δέν ξερω π'ος μ'οι ήθε...
- Έχασε τόν ένδοξασμό σου γι'α μένα;
- Όχι δηλαδή, μ'α... Δέν πιστεύα ποτέ π'ος ένας Έλευθερωτής μ'ορει ν'α ε'ινε και... συγγραφέας!

ΣΤΟ ΠΡΟΞΕΧΕΣ : Τ'ο 10' μέρος.

